

זוהר הקדוש מיטן פירוש מתוק מדבש אויף די פרשת

פרשת נח		
ז'ב	ז'א	ז'ב
ז'ב	ז'א	ז'ב
ז'ג	ז'א	ז'ב
ז'ד	ז'א	ז'ב
ז'ה	ז'א	ז'ב
ז'ו	ז'א	ז'ב
ז'ז	ז'א	ז'ב
ז'ח	ז'א	ז'ב
ז'ט	ז'א	ז'ב

פרשת נח תשפ"א | עלון מס' 3 | מתוק מדבש | י"ל בעזשו"ת ע"י מרכז "מתוק מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

בארץ ישראל אין שורה שום ממונה אלף הקב"ה לבדו

ויקרא אלהי"ם את הארץ והנה נשחתה [וכו'] וכד פני נשא מחבלין ארחיהו ולא נטרי פקודי אורייתא וחסאן קמי מאריהון וכאשר בני אדם משחיתים דרכם, ולא שומרים מצות העשין שבתורה, ועוד חוטאים לפני הקב"ה בעוברים על הלא תעשין, כדין כביכול דחזין לה לשכינתא מעלמא אז כביכול דוחים את השכינה מן העולם והיא מסתרת פניה מהם, ואשתארת ארעא מחבלא ואז נשאת הארץ נשחתת, כי כיון שאינה דבקה בשורשה וסיבתה אין לה השחתה גדולה מזו, דהא שכינתא אתדחייא ולא שריא עלה וכדין אתחבלת לפי שהשכינה נדחתה ממנה ולא שורה עליה ואינה יכולה להשפיע משפעה להתחוננים לכן הארץ נשחתת, ומפרש מאי טעמא אתחבלת למה נשחתת, ואמר בגין דשריא רוחא אחרא עלה דמחבלא עלמא ר"ל ע"י הסתלקות השכינה שורה עליה רוח מהסטרא אחרא שמשחית את העולם. ועל דא אמרינן דישראל יחבי עוז לאלהי"ם דמקיימין עלמא ולכן אמרנו שישראל המקיימים את התורה נותנים עוז וכח להשכינה ועי"ז מקיימים את העולם, ומפרש אלהי"ם דא שכינתא שמקבלת עוז פי' נחת רוח ממעשים הטובים של בני ישראל, ואם חס ושלום אי ישראל ישתפחו חייבין ואם ח"ו ישראל ימצאו חייבים, מה פתיב רומה על השמים אלהי"ם וגו' השכינה מתרוממת ומסתלקת מן הארץ על השמים, משום דרשת הכינו לפעמי לפי שגרמו בה אחיזת החיצונים בסוד (משלי ה ט) רגליה יורדות מות, כפף נפשי ונכפפת קומת השכינה שהיא בחי' נפש דוד, בסבת חמס ושנאת חנם, פרו לפני שיחה וגו' וגורמים לה ירידה לבור הגלות, פגוונא דדור המבול דבגין חמס דהות ביניהון, הנה ביניהון שנאה ודכבו כעין דור המבול שבשביל החמס שהיה ביניהם, היתה בין השכינה ובין בני אדם שנאה ואיבה.

ע"ט

און דערפער האבן מיר געזאגט אז די אידן וועלכע זענען מקיים די תורה געבן שטארקייט און פח פאר די שכינה און דורכדעם טוען זיי אויפהאלטן דער וועלט, און דער זוהר הקדוש ערקלערט, "אלקים" מיינט מען די שכינה, וואס זי פאקומט שטארקייט דאס הייסט נחת רוח פון די גוטע מעשים פון די אידישע קינדער, און אויב זענען די אידן חס ושלום געפינען געווארן זינדיג, זאגט דער פסוק "רומה על השמים אלקים", אז די שכינה ווערט דערהויבן און זי גייט אנוועק פון דער וועלט צום הימל, וויבאלד "רשת הכינו לפעמי", וויבאלד זיי האבן צוגעברענגט אז די חיצונים זאלן זיך אנהאלטן, אין סוד פונעם פסוק "רגליה יורדות מות", זאגט ווייטער דער פסוק "כפף נפשי", און די קומה פון די שכינה וועלכע איז די בחינה פון נפש דוד ווערט איינגעבויען, צוליב רויב און שנאת חנם, פרו לפני שיחה", און זיי ברענגען צו אז זי זאל אראפגייערן אינעם גרויב פונעם גלות, אזוי ווי דער דור המבול, וואס צוליב דעם רויב וואס איז געווען צווישן זיי, איז געווען א פינגשאפט צווישן די שכינה און צווישן די מענטשן.

אין ארץ ישראל הערשט נישט קיין שום ממונה. נאר דער אייבערשטער אליין עם שטייט אין פסוק "וירא אלקים את הארץ והנה נשחתה", און גאט האט געזען דער ערד אז עם איז פארדארבן געווארן. און ווען די מענטשן פארדארבן זייער וועג, און היטן נישט די מצוות עשה פון די תורה, און זיי זינדיגן נאך פארן אייבערשטן זייענדיג עובר אויף די מצוות לא תעשה, דעמאלטס טוען זיי כביכול אנוועקשטופן די שכינה פון דער וועלט און זי פאהאלט איר געזיכט פון זיי, און דעמאלטס פלייבט דער ערד פארדארבן, ווייל וויבאלד זי איז נישט פאהאפטן אין איר שורש איז דאס די גרעסטע סארט פארדארבנקייט, וויבאלד די שכינה איז פארשטויסן פון איר און זי רומט נישט אויף איר און זי קען נישט משפיע זיין פון איר שפע אויף די אונטערשטע באשעפענישן דערפער ווערט דער ערד פארדארבן, ערקלערט דער זוהר הקדוש, פארנוואס איז זי פארדארבן געווארן, וויבאלד דורכדעם וואס די שכינה איז אנוועקגעגאנגען רומט אויף איר א גייסט פונעם סטרא אחרא וועלכע פארדארבט דער וועלט,

יכול אף בארעא דישׂראל פן יכול שגם בארץ ישראל שורה רוח הטומאה, ר"ל אמת שבעת שלום א"י עדיפא משאר ארצות, אבל בשעת הדין שמא תהיה שוה לחו"ל, ואמר והא תנינן ארעא דישׂראל לא שריא עלה רוחא אחרא ולא ממונא אחרא בר קדשא בריהו הוא בלחודוי הרי למדנו שארץ ישראל לא שורה עליה רוח אחרת ולא ממונה אחר רק הקב"ה לבדו, וכיון שבעת שלום אין בה ממונה אחר אם כן ראוי שגם בעת הדין תהיה עדיפא מחו"ל, ור"ל כי בדור הפלגה כשהפריד הקב"ה בני האדם וחלק להם גבולות עמים לשריהם בגויהם בארצותם, אז בחר ה' בארצו ארץ ישראל, כמ"ש (דניאל ט יט) כי שמך נקרא על עירך ועל עמך, ואין חלק לזרים בא"י, ואמר תא חזי, דארעא דישׂראל הכי הוא דלא שריא עלה ממונא ולא שליחא אחרא בר קדשא בריהו הוא בלחודוי בא וראה שארץ ישראל כך היא שלא שורה עליה שום ממונה ולא שליח אחר רק הקב"ה לבדו, והיינו בעת שלום אבל שעתא חדא שריא עלה לחפלא פני נשא אבל שעה אחת דהיינו בשעת הדבר רח"ל אז שורה עליה מלאך המות להשחית בני אדם, אבל רק בשעת הדין והעונש לפי אותה שעה, אבל בחו"ל כיון שנכנס נשאר שם זמן רב גם אחר שגמר מעשיו, מנלן מדוד דכתיב וירא דוד את מלאך ה' וחרפו שלופה בידו נטויה על ירושלים הרי שנכנס מלאך ה' בשעת הדבר שהיה כשצוה דוד למנות את ישראל, וכדין אתחבלת ארעא ואז נשחתה הארץ, כי מצא בעל חוב מקום לגבות את חובו. (דף סא ע"א, ובבאורינו כרך ב עמ' כא-כב)

השכינה מתקשטת במעשים הטובים של בני אדם

אמר רבי אלעזר בא לחלוק שגם בעת הדין לא שורה עליה אחר רק הקב"ה לבדו, וזה שאמר אפלו בהיהא שעתא קדשא בריהו הוא הוה אפילו באותה שעה הקב"ה בעצמו היה, וראה לזה כי פתיב הקא מלאך יהו"ה, וכתיב התם המלאך הגואל אותי, וכתיב ויסע מלאך האלהים וכמו ששם היה הקב"ה אף כאן היה הקב"ה, כי הן לטב והן לביש קדשא בריהו הוא שליט עלה בין לטוב בין לרע הקב"ה לבדו שולט על ארץ ישראל,

אנדערש איז אבער אין די אנדערע לענדער, אז וויבאלד ער קומט דארט אריין בלייבט ער שוין דארט א לענגערע צייט אויך נאכן אפטון זיינע מעשים, פון וואו ווייסן מיר דאס, פון דוד המלך, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "וירא דוד את מלאך ה' וחרפו שלופה בידו נטויה על ירושלים", זעען מיר אז דער מלאך איז אריינגעקומען אין דער צייט פון מארד ועון דוד האט באפוילן צו ציילן די אידן, און דעמאלטס איז די לאנד פארדארבן געווארן, וויבאלד דער בעל חוב האט געטראפן אן ארט איינצומאנען זיין חוב.

וואלט מען געקענט מיינען אז אויך אין ארץ ישראל הערשט די רוח הטומאה, דאס הייסט, כאמאש אין א צייט פון שלום פארשטייט מען אז ארץ ישראל איז חשובער פון אנדערע לענדער, אבער אין א צייט פון דין, איז עס מעגליך די זעלבע ווי אנדערע לענדער, אויף דעם זאגט דער זוהר תקדוש, מיר האבן דאך געלערנט אז אויף ארץ ישראל רוט נישט קיין אנדער גייסט אדער ממונה, נאר דער אייבערשטער אליין, און וויבאלד אין א צייט פון שלום איז נישטא דערויף קיין אנדער ממונה, אויב אזוי איז פאסיג אז אויך אין א צייט פון דין זאל זי זיין בעסער ווי אנדערע לענדער, דאס הייסט, ווייל ביים דור הפלגה ווען דער אייבערשטער האט צוטיילט די מענטשן און פאשטימט גרעניצן פאר די פארשידענע פעלקער מיט זייערע שרים און לענדער, דעמאלטס האט דער אייבערשטער אויסדערנועלט אין זיין לאנד ארץ ישראל, אזוי ווי עס שטייט אין פסוק "כי שמך נקרא על עירך ועל עמך", און פרעמדע האבן נישט קיין טייל אין ארץ ישראל. זאגט ווייטער דער זוהר תקדוש, קום און זע, אז ארץ ישראל איז אויף אזא שטייגער אז עס הערשט נישט אויף איר קיין שום ממונה אדער שליח, נאר דער אייבערשטער אליין, און דאס איז אין א צייט פון שלום, אבער אמאל איז דא א שעה, דאס איז ווען עס איז רחמנא ליצלן דא א מארד, דעמאלטס רוט אויף איר דער מלאך המות צו פארדארבן די מענטשן, דאס איז אבער נאר אין דער צייט פונעם דין און שטראף,

די שכינה באצירט זיך מיט די מעשים טובים פון די מענטשן

רבי אלעזר קומט, און ער קריגט זיך אויף די אויבנדערמאנטע ווערטער, האלטנדיג אז אפילו אין א צייט פון דין, הערשט נישט אויף איר קיין אנדערער אויסער דער אייבערשטער אליין, און א ראיה דערצו איז, ווייל דא שטייט אין פסוק "מלאך ה'", און אין אן אנדער פסוק שטייט "המלאך הגואל אותי", און נאך א פסוק שטייט "ויסע מלאך האלקים", און אזוי ווי דארט איז דער אייבערשטער דארט געווען, אזוי אויך דא איז דער אייבערשטער דארט געווען, ווייל סיי צום גוטן און סיי צום ביזן טוט דער אייבערשטער אליין הערשן אויף ארץ ישראל, און דער זוהר תקדוש ערקלערט, צום גוטן, ווייל ארץ ישראל איז נישט איבערגעגעבן

ומפרש לְטֹב בְּגִין דְּלֹא אֶתְמַסְרָא תַּחֲתוֹת שְׂאָר מְמַנָּן לטוב לפי שלא נמסרה א"י תחת שאר ממונים אלא הקב"ה בעצמו משפיע עיקר השפע לא"י ושרי האומות מקבלים רק התמצית, לכן וְכָל דֵּיִירֵי עֲלָמָא יְכַסְּפוֹן מִן עוֹבְדֵיִיהוּ כל דיירי העולם יבושו מן מעשיהם שעובדים לשרי מעלה שלא מגיע אליהם רק מתמצית השפע, לְבִישׁ בְּגִין דְּלֹא יִיְחַדּוּן אַנּוּן לְשִׁלְטָאָה עֲלָה לרע ג"כ הקב"ה לבדו שולט על ארץ ישראל כדי שלא ישמחו לשלוט עליה, כדרך המלך שכבש מדינה אחת ששש ושמח בכבישתו, לכן קודם שיכבשוה הקב"ה משפילה עד הארץ כדלקמן, וְאִי תִימָא וְהָא כְּתִיב פִּי רְאָתָה גוֹיִם בָּאוּ מִקְדְּשָׁה וְחָרִיבוּ בֵּיתָא וּא"ת הרי כתיב שהאומות באו בבית המקדש והחריבו אותו, הרי שניתן רשות לשריהם לשלוט על ארץ ישראל, ועוד וְאִי לֹא שְׁלִטִין אַנּוּן מְמַנָּן לֹא אֶתְחַרְבּ מִקְדְּשָׁא שאם לא היו שולטים אותם הממונים בא"י לא היה נחרב המקדש, ועתה שאנו רואים שנחרב המקדש אם כן מוכרח ששלוט בו ממונים אחרים, ומתרחץ שלעולם לא שלטו עליה, ועכ"ז יכלו השונאים להחריבה, כי תָּא חֲזִי, כְּתִיב פִּי אֶתָּה עֲשִׂיתָ, וְכְתִיב עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם הרי שהקב"ה עשה ולא הממונים, כמחז"ל (סנהדרין 10 ע"ב) כשנבזרזרין את בית המקדש והרג את ישראל, היה מתגאה על שהצליח, יצאה בת קול ואמרה לו עמא קטילא קטלת, פ"י שכבר נגזר עליהם ליהרג, והיכל שרוף שרפת, כמחז"ל (ילקוט יומיא רמז ט) על הפסוק (איכה 6 יג) ממרום שלח אש, ששלח הקב"ה ד' מלאכים ועמדו על ד' זוויות של חומת בית המקדש והם זרקו האש לתוכו, והכל כדי שלא ישמחו האומות בכבישתה.

ועתה חוזר לענין ראשון, ואמר תָּא חֲזִי כְּתִיב וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאָרֶץ וְהִנֵּה נִשְׁחָתָה פִּירוּשׁוֹ נִשְׁחָתָה וְיָדָא, כְּמָה דְּאֶתְמַר שנשחתת פ"י נפגמת השכינה הנקראת ארץ בעונות בני האדם, הָכִי נְכִמִי וכן להיפך תשמח השכינה בתשובת בני אדם, וראיה לדבר מאנשי נינוה דכתיב בהם וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם פִּי שָׁבוּ מִדְּרַבָּם הֲרַעָה פִּי שֶׁעָשׂוּ תְשׁוּבָה לכן נתבטלה מהם הגזרה, דְּהָא פְּדִין כִּי כְשֶׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים טוֹבִים בְּאֶרֶץ, אֲרַעָא קְרָאת לְעִילָא או הארץ

ע"ט

עֲשִׂיתָ, און נאך א פְּסוּק שְׁמִיט "עֲשֵׂה ה' אֲשֶׁר זָמַם", זַעַם מְעַן פֿון דַּעַם אז דער אייבערשטער האט עם געטון און נישט די ממונים, אזוי ווי די גְּמָרָא זָאגט, ווען נבזרזרין האט חרוב געמאכט דער בית המקדש און גע'הרג'עט די אידן, האט ער זיך גרויסגע'האלטן מיט זיין הצלחה, אז ארויסגע'נאנגען א פת קול און גע'זאגט צו אים, 'דו האסט גע'הרג'עט א גע'הרג'עטער פאלק, דאס הייסט וויבאלד עם איז שוין ארויסגע'נאנגען אויף זיי די גזירה צו ווערן גע'הרג'עט, און א פארברענגען היכל האסטו פארברענט, אזוי ווי חז"ל זאגן אויפן פסוק "ממרום שלח אש", אז דער אייבערשטער האט געשיקט פיר מלאכים וועלכע זענען געשטאנען ביי די פיר ווינקלען פונעם מויער פונעם בית המקדש, און זיי האבן אריינגעווארפן דאס פייער דערין, אלעס פדי די פעלקער זאלן זיך נישט פרייען ביים עם איינגעמען.

דער זוהר הקדוש גייט צוריק צום פריערדיגן ענין - קום און זע, עם שמיט אין פסוק "וירא אלקים את הארץ והנה נשחתה", דאס הייסט אז זי איז קלאר פארדארבן געווארן, די שכינה וועלכע ווערט אנגערופן "ארץ" איז פארשוועכט געווארן דורך די זינד פון די מענטשן, און אזוי אויך וועט די שכינה זיך פרייען דורך די תשובה פון די מענטשן, א ראיה דערצו האסטו פון די מענטשן פון נינוה, וואס עם שמיט ביי זיי "וירא אלקים את מעשיהם פי שבו מדרבם הרעה", דאס הייסט אז זיי האבן תשובה געטון

געווארן אונטער אנדערע ממונים, נאר דער אייבערשטער אליין איז משפיע דער עיקר שפע קיין ארץ ישראל, און די שרים פון די פעלקער פאקומען נאר א טייל דערפון, דעריבער וועלן אלע וועלט איינוואוינער זיך שעמען פון זייערע מעשים, וואס זיי דינען צו די שרים פון אויבן, וואס זיי פאקומען נאר פון די איבערלייבעניש פונעם שפע, און צום שלעכטן, טוט אויך נאר דער אייבערשטער אליין הערשן איבער ארץ ישראל, פדי זיי זאלן זיך נישט פרייען צו הערשן אויף איר, אזוי ווי דער קעניג וועלכער האט איינגענומען א לאנד און ער פריידט זיך שטארק מיט דעם, דעריבער, איידער זיי נעמען עם איין טוט עם דער אייבערשטער דערנידערן בוי צו דער ערד, אזוי ווי מיר וועלן ווייטער זען, און אויב וועסטו זאגן, עם שמיט דאך אז די פעלקער זענען אריינגעקומען אינעם בית המקדש און עם חרוב געמאכט, וואס פון דעם זעט מען אז עם איז געגעבן געווארן ערלויבעניש פאר זייערע שרים צו הערשן אויף ארץ ישראל, און נאך איז שווער, אז אויב וואלטן די ממונים נישט געהערשט איבער ארץ ישראל וואלט דער בית המקדש נישט חרוב געווארן, און יעצט אז מיר זעען אז דער בית המקדש איז פארוויסט געווארן מוז זיין אז אנדערע ממונים האבן געהערשט דערין, ענטפערט דער זוהר הקדוש, אז איינמליך האבן זיי קיינמאל נישט געהערשט אויף ארץ ישראל, און פונדעסטוועגן האבן עם די פיינט געקענט חרוב מאכן, ווייל קום און זע, עם שמיט אין פסוק "פי אתה

קוראת למעלה שישפיעו לה שפע עבור התחתונים, וְסִלְקָא בְּסִלְקוֹ עֲלָאָהּ ועל ידי מעשים הטובים הארץ העליונה עולה בעליה גדולה, וּמְקַשְׁטָא אֲנַפְהָא פְּנוּקְבָא דְּמִתְקַשְׁטָא לְגַבֵּי דְכוּרָא ומקשטת פניה כנקבה המתקשטת בפני הזכר, ומפרש הָכִי נְמִי אֲרַעָא כמו כן השכינה מתקשטת במעשים הטובים של בני אדם לצורך יחודה עם התפארת, וזהו קישוטה דְהָא גְדִילֵת בְּנִין זַפְאִין לְמַלְפָּא לפי שגידלה בני צדיקים למלך הקדוש בחינת התפארת, ואז מכח היחוד נשפע שפע רב בכל העולמות, וְהָכָא דְלָא תְבוּ דְרָא דְטוֹפְנָא וכאן שלא שבו דור המבול, מָה פְתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים שפע שפיע וְהָנָה נִשְׁחַתָּה וְגו' פ"י שלא עשו מעשים טובים שהשכינה תוכל להעלות השפעות התחתונים לצורך היחוד, אז היא פְּאִתְתָּא דְאִסְתְּאָבָא וְאִסְתִּירַת אֲנַפְהָא מִבְּעֵלָה כאשר שנטמאה שמסרת פניה מבעלה ואינה מתיחדת עמו, וּבְזִמְנָא דְאִסְגִּיאָו חוּבֵי בְנֵי נֶשָׂא בְּאִתְגְּלִיאָ וּבְזִמְן שִׁנְתְּרָבוּ עוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם בְּכִרְהִסְיָא, אֲרַעָא שְׁוִיתָא אֲנַפְהָא פְּנוּקְבָא דְלִית לָהּ פְּסוּפָא מְפֻלָּא או הארץ משימה פניה כנקבה שאין לה בושה משום אדם, פְּמָה דָּאֵת אָמַר וְהָאֲרֵץ חֲנַפְּהָ תַחַת יוֹשְׁבֵיהָ פ"י כן הארץ עשתה חנופה ליושביה, שהראתה כאלו מגדלת קמה אבל לא היו חטים בקשיה, וכן השכינה אחר שהיא מתעוררת לדון העולם הורגת הרג רב רח"ל, וְעַל דָּא ועל זה נאמר וַיֵּרָא פִּי נִשְׁחַתָּה וַיֵּדְאֵי פִּי שֶׁהָאֲרֵץ העליונה שהיא השכינה נשחתה ונפגמה, וכן הארץ התחתונה נשחתה על ידי הסטרא אחרא המשחית, ומפרש מַאי טַעְמָא נִשְׁחַתוּ בְּגִין פִּי הַשְּׁחִית כָּל (דף סא ע"ב) בְּשָׂר אֵת דְרָכוֹ עַל הָאֲרֵץ דְהֵינּוּ בְּעוֹנוֹת בְּנֵי אָדָם נִשְׁחַתוּ הָאֲרֵץ.

(דף סא ע"א-ע"ב, ובכיאורינו כרך ב עמ' כב-כד)

אורך עצמותיהם של בני דור המבול

רְבִי חֵיָא וְרְבִי יְהוּדָה הָווּ אֲזִלֵי בְּאַרְחָא וּמְטוּ לְגַבֵּי טוּרִין רַבְרָבָן אֵלוּ הִבֵּי תְנַאִים הִלְכוּ בְּדֶרֶךְ וְהִגִּיעוּ אֶצֶל הַרִים גְּבוּהִים, וְאֶשְׁפָּחוּ בֵינֵי טוּרֵיָא גְרָמֵי בְּנֵי נֶשָׂא דְהָווּ מְאֻנּוֹן בְּנֵי טוֹפְנָא ומצאו בין ההרים עצמות בני אדם שהיו מאותם בני דור המבול, וּפְסִיעוּ תַלְתַּת מָאָה פְּסִיעַן בְּגַרְמָא חָדָא וּפְסִיעוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת פְּסִיעוֹת בְּאוּרֵךְ עֵצִים אֶחָד, תְּוֹהוּ אָמְרוּ הֵינּוּ דְאָמְרוּ חֲבַרְנָא דְאֻנּוֹן לָא הָווּ מִסְתַּפּוּ מִדִּינָא דְקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְמַהוּ מְגוּדֵל הָעֵצִים וְאִמְרוּ

ע"ט

חֲנַפְּהָ תַחַת יוֹשְׁבֵיהָ, דָּאִם הֵיִסְטָ, דִּי עָרַד הָאֵט גַּעְמַאֲכִט חֲנוּפָה צו אִירַע אֵיִנוּאוֹיִנְעֵר, וְוִיזְנִדִּיג אַזוֹי וְוִי עֵם וְוִאֲקִסְט תְּבוּאָה, אָבְעֵר דִּי וְוִיץ זַעְנֵן נִישְׁט גַּעְוֵנֵן גְּעָהֲעֵרִיג, אַזוֹי אוֹיֵךְ דִּי שְׂכִינָה, נֶאֱכָדְעִם וְוִאִם זֵי וְעָרַט עָרוּעֶקֶט צו מְשַׁפְּטִין דְעֵר וְעֵלְטָ, טוּט זֵי הֲרַגְנֵעֵן אִסְאָד רַחֲמָנָא לִיצְלָן, אֵזֵן דְעָרוּיֵף שְׁטִיט "וַיֵּרָא פִּי נִשְׁחַתָּה", עָר הָאֵט גַּעְוֵנֵן אֵזֵן דִּי אֲרֵץ הָעֵלְיוֹנָה וְוִאִם דָּאִם אֵזֵן דִּי שְׂכִינָה אֵזֵן קָלָר פֶּאֲרַשְׁוֵעֶקֶט גַּעְוִואֲרֵן, אֵזֵן אוֹיֵךְ דִּי אֻנְטְעֶרְשְׁטֶע עָרַד אֵזֵן פֶּאֲרַדְרָאָרְבֵן גַּעְוִואֲרֵן דִּירְבֵן סְטָרָא אַחְרָא וְוִאִם פֶּאֲרַדְרָאָרְבֵן, אֵזֵן פֶּאֲרַוִּואִם זַעְנֵן זֵי פֶּאֲרַדְרָאָרְבֵן גַּעְוִואֲרֵן, "כִּי הַשְּׁחִית כָּל בְּשָׂר אֵת דְרָכוֹ עַל הָאֲרֵץ", דָּאִם הֵיִסְט אֵזֵן דְעֵר עָרַד אֵזֵן פֶּאֲרַדְרָאָרְבֵן גַּעְוִואֲרֵן דִּירְבֵן דִּי זִינְד פֻּן דִּי מְעַנְטֶשֶׁן.

דִּי לְעֵנָג פֻּן דִּי בֵּינְעֵר פּוֹנְעִם דּוֹר הַמַּבּוּל

רְבִי חֵיָא אֵזֵן רְבִי יְהוּדָה זַעְנֵן גַּעְנֶאֱנֵנֵן אֵזֵן וְעֵג, אֵזֵן זַעְנֵן אֲנֵנְעִקוּמֵן גַּעְבֵן הוֹיֵכֶע בְּעָרַג, אֵזֵן צְוִישֵׁן דִּי בְּעָרַג הָאָבֵן זֵי גַעְפִּינְעֵן מְעַנְטֶשְׁלִיכֶע בֵּינְעֵר וְוִאִם זַעְנֵן גַּעְוֵנֵן פּוֹנְעִם דּוֹר הַמַּבּוּל, אֵזֵן זֵי הָאָבֵן גַּעְטָרָאֲמֵן דְרִי הוֹנְדֶּרְט טְרִיט אֵזֵן דִּי לְעֵנָג פֻּן אֵיִן בֵּיִן. הָאָבֵן זֵי זִי גַעְוִואֲנְדֶּרְט אֵיבְעֵרֵן לְעֵנָג פּוֹנְעִם בֵּיִן אֵזֵן גַּעְוִואֲנְט, דְעָרְמִיט פֶּאֲרַשְׁטִיט מְעַן וְוִאִם אֻנְטְעֶרַע חֲבָרִים הָאָבֵן גַּעְוִואֲנְט, אֵזֵן

אֵזֵן דְעָרְפֶּאֲר אֵזֵן בְּטָל גַּעְוִואֲרֵן פֻּן זֵי דִי גִזְרָה, וְוִיִּל וְעֵן מְעַן טוּט גוּטֶע מְעַשִׂים אוֹיֵף דְעֵר עָרַד, רוּפֵט דְעֵר עָרַד אַרוֹיֵף אוֹיֵבֵן אֵזֵן מְעַן זָאל מְשַׁפֵּיעַ זֵיִן שְׁפַע אוֹיֵף אֵיר פֶּאֲר דִּי אֻנְטְעֶרְשְׁטֶע פֶּאֲשַׁעְפֶּעֲנִישֵׁן, אֵזֵן דִּירְבֵן דִּי גוּטֶע מְעַשִׂים טוּט דִּי אֲרֵץ הָעֵלְיוֹנָה שְׁמֶאֱרַק דְעָרְהוֹיֵבֵן וְעָרַן, אֵזֵן זֵי צִירַט זִיךְ אוֹיִם אַזוֹי וְוִי א פְּרוֹי וְעֵלְכֶע צִירַט זִיךְ אוֹיִם פֶּאֲרֵן מֵאָן, אַזוֹי טוּט אוֹיֵךְ דִּי שְׂכִינָה זִיךְ פֶּאֲצִירֵן מִיט דִּי גוּטֶע מְעַשִׂים פֻּן דִּי מְעַנְטֶשֶׁן, כְּדִי זִיךְ צו פֶּאֲרַאֲיִינְיֵן מִיטֵן תְּפֶאֲרַת, דָּאִם הֵיִסְט, וְוִיבֶאֱלָד זֵי הָאֵט עָרְצוּיִג קִינְדֶּר צִדִּיקִים פֶּאֲרֵן הֵיִלִּיגֵן מְלָךְ דִּי בְּחִינָה פֻּן תְּפֶאֲרַת, דִּירְבֵן דְעַם יְחוּד קוּמְט גְרוּיִם שְׁפַע אוֹיֵף אֵלֶע עוֹלְמוֹת, אָבְעֵר דָּא, וְוִיבֶאֱלָד דְעֵר דּוֹר הַמַּבּוּל הָאֵט נִישְׁט תְּשׁוּבָה גַּעְמוֹן, זָאגְט דְעֵר פְּסוּק "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֵת הָאֲרֵץ וְהִנֵּה נִשְׁחַתָּה", דָּאִם הֵיִסְט, וְוִיבֶאֱלָד זֵי הָאָבֵן נִישְׁט גַּעְמוֹן גוּטֶע מְעַשִׂים וְוִאִם דִּירְבֵן דְעַם זָאל דִּי שְׂכִינָה קַעְנֵן בְּרַעֲנֵנֵן הַשְּׁפָעוֹת פֻּן דִּי אֻנְטְעֶרְשְׁטֶע פֶּאֲשַׁעְפֶּעֲנִישֵׁן אֵזֵן מֵאָבֵן א יְחוּד, אֵזֵן זֵי וְוִי א פְּרוֹי וְוִאִם אֵזֵן טֵמָא גַּעְוִואֲרֵן, וְעֵלְכֶע בֶּאֱהַלְט אֵיר גַּעְזִיכְט פֻּן אֵיר מֵאָן אֵזֵן זֵי פֶּאֲרַאֲיִינְיֵט זִיךְ נִישְׁט מִיט אֵיִם, אֵזֵן אֵינְדֶּרְצִיט וְעֵן עֵם הָאָבֵן זִיךְ פֶּאֲרַמְעֶרַט דִּי זִינְד פֻּן דִּי מְעַנְטֶשֶׁן אֵזֵן דְעֵר עֲפִנְטִיכְקִיט, דְעַמְאֶלְטִים טוּט דִּי עָרַד מֵאָבֵן אֵיר גַּעְזִיכְט אַזוֹי וְוִי א פְּרוֹי וְעֵלְכֶע הָאֵט נִישְׁט קִיין בּוּשָׁה פֻּן קִיין שׁוּם מְעַנְטֶשֶׁן, אַזוֹי וְוִי עֵם שְׁטִיט אֵזֵן פְּסוּק "וְהָאֲרֵץ

בזה מוכן מה שאמרו חברינו שמחמת גבורתם לא יראו מדינו של הקב"ה, פְּמָה דְכָּתִיב וַיֹּאמְרוּ לֹא אֵל סוּר מִמֶּנּוּ וְדַעַת דְרָכֶיךָ לֹא חִפְצָנוּ ר"ל שסמכו על גבורתם לכן סרו מדרך ה', מָה עֲבָדוּ הוּוּ סְתִימִין פְּרַגְלִייהוּ מִבוּעֵי תְהוֹמָא מַה עֵשׂוּ כְשִׁנְפֹתְחוּ מֵעֵינֹת תְהוּמוֹת, הִיוּ סוֹתֵמִים אוֹתָם בְּרַגְלֵיהֶם, וּמִיִּין נִפְקִין רְתִיחוֹן וְלֹא יָכִילוּ לְמִיקָם פְּהוּ אַבְל הַמִּים יִצְאוּ מִן תְהוּמוֹת רֹתְחִין וְלֹא יָכִלוּ לַעֲמוּד בָּהֶם, עַד דְּהוּוּ נִשְׁמָטִין וְנִפְלִי בְּאַרְעָא וּמִיִּתִין עַד שְׁהוּ נִשְׁמָטִים וְנוֹפְלִים לְאַרְץ וּמְתִים. (דף סב ע"א, ובביאורינו כרך ב עמ' לב)

הנשמה מעולם הבריאה, הרוח מיצירה, והנפש מהעשיה

וְיֹלֵד נַח שְׁלִשָּׁה בְּנִים וְגו', אָמַר רַבִּי חֵיָא לְרַבִּי יְהוּדָה, תָּא וַאימָא לָךְ מְלִי דְשְׁמַעְנָא בְּהַאי בָּא וְאוּמַר לָךְ דְּבַר סוּד שְׁמַעְתִּי בִזְהָ, מְתָל לְכָר נֶשׁ דְּאַעִּיל לְנוֹקְבָא אִיבָּא דְמַעְהָא בְּזַמְנָא קְדָא מִשְׁל לְאִדָּם שְׁהַכְנִיס וּנְתָן לְאִשְׁתּוֹ פְּרִי בְטָן זֵרַע קוֹדֶשׁ בְּפַעַם אַחַת, וְנִפְקִי תְרִין אוֹ תְלָתָא בְּנִין וַיִּצְאוּ וְנוֹלְדוּ מִמֶּנָּה ב' או ג' בְּנִים, קָד מְתַפְרָשָׁא מֵאַחְרָא בְּאַרְחֻזֵי בְּעוֹבְדוֹי כֹּל אַחַד נִבְדַּל מִחִבְרוּ בְדְרָכֵיו וּבְמַעֲשָׂיו, דָּא זַפְּאָה וְדָא חֵיבָא וְדָא בִּינוּנֵי זֶה צָדִיק וְזֶה רָשָׁע וְזֶה בִּינוּנִי, וְר"ל כִּי נַח שְׁהִיה בְּחַי יֶסוּד הַמִּשְׁיךְ נִשְׁמַת בְּנָיו יַחַד בְּפַעַם אַחַת מִחֲגוּת לְמַלְכוּת, לְכֹן יִצְאוּ מִמֶּנּוּ ג' בְּנִים, שֵׁם מִצַּד הַחֹסֵד לְכֹן הִיה צָדִיק, חָם מִצַּד הַגְּבוּרָה לְכֹן שְׁלֹטָה בּוּ הַקְּלִיפָה וְנַעֲשֶׂה רָשָׁע, וַיִּפַּת מִצַּד הַתַּפְּאֶרֶת לְכֹן הִיה בִּינוּנִי, אַוּף הַכָּא נְמִי אִף כָּאֵן גַּם נִשְׁמוֹתֵיהֶם רּוֹמוֹת עַל תְּלַת קְטָרֵי דְרוּחָא עַל ג' קְשָׁרֵי חֻלְקֵי הַרוּחָנִי שְׁבָאִדָּם דְּהֵיִינוּ עַל הַנֶּפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה, שֵׁם בְּחַי נִשְׁמָה, יַפַּת בְּחַי רוּחַ, חָם בְּחַי נֶפֶשׁ, אֲזִלִּין וְשִׁטְאֵן וְאַתְּפָּלִילֵן בְּתַלְתָּא עַלְמִין וְאֵלוּ הַנֶּפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה הוֹלְכִים וּמִשׁוּטָטִים וְנִכְלָלִים בְּגו' עוֹלָמוֹת בְּרִיאָה יִצִּירָה עֲשִׂיהָ, נִשְׁמָה בְּרִיאָה, רוּחַ בִּיצִירָה, נֶפֶשׁ בַּעֲשִׂיהָ. (דף סב ע"א, ובביאורינו כרך ב עמ' לב-לג)

ע"ט

אָדְעַר דְּרִי קִינְדֵּרָה, אוֹן יְעַדְעַר אִינְדֵּר אִזוּ אֶפְגַּעְמִיילֶט פּוֹן דְּעַר אָנְדֵּרְעַר מִיט זִינְע וּוְעָן אוֹן מַעֲשִׂים, דְּעַר אִזוּ א צָדִיק, דְּעַר אִזוּ א רָשָׁע אוֹן דְּעַר אִזוּ א בִּינוּנִי, אוֹזִי אוֹיךְ נַח וּוְעֵלְכֵר אִזוּ גְּעוּעוֹן אוֹן דִּי בְּחִינָה פּוֹן יֶסוּד הָאָט אַראַפְגַּעְבְּרַעַנְגֵּט דִּי נִשְׁמוֹת פּוֹן וִינְע קִינְדֵּר אוֹיפֶּאָמָאל פּוֹן חֶסֶד גְּבוּרָה אוֹן תַּפְּאֶרֶת, צוּ מַלְכוּת, דְּעַרְפֶּאָר זַעַנְען אַרוֹיסְגַּעֲקוּקְעֵן פּוֹן אִים דְּרִי זִין, שֵׁם פּוֹן דִּי זִיט פּוֹן חֶסֶד דְּעַרְפֵּר אִזוּ עַר גְּעוּעוֹן א צָדִיק, חָם פּוֹן דִּי זִיט פּוֹן גְּבוּרָה דְּעַרְפֵּר הָאָט גְּעַהָרְשָׁט אוֹיף אִים דִּי קְלִיפָה אוֹן עַר אִזוּ גְּעוּאָרן א רָשָׁע, אוֹן יַפַּת פּוֹן דִּי זִיט פּוֹן תַּפְּאֶרֶת דְּעַרְפֶּאָר אִזוּ עַר גְּעוּעוֹן א בִּינוּנִי, אוֹזִי אוֹיךְ וּוִיִּין זִייעַרַע נִשְׁמוֹת אוֹיף דִּי דְּרִי קְשָׁרִים אוֹן רּוּחָנִיּוֹת דִּיגַע חֻלְקִים פּוֹנְעִם מְעַנְטֶשׁ, דָּאָם הֵיִיסְט אוֹיף נֶפֶשׁ, רוּחַ אוֹן נִשְׁמָה, שֵׁם אִזוּ דִּי בְּחִינָה פּוֹן נִשְׁמָה, יַפַּת אִזוּ דִּי בְּחִינָה פּוֹן רוּחַ אוֹן חָם אִזוּ דִּי בְּחִינָה פּוֹן נֶפֶשׁ, אוֹן דִּי נֶפֶשׁ רוּחַ נִשְׁמָה גִייעֵן אַרוּם אוֹן זִי וּוְעָרן נְכָלָל אִין דִּי דְּרִי עוֹלָמוֹת פּוֹן בְּרִיאָה, יִצִּירָה אוֹן עֲשִׂיהָ, דִּי נִשְׁמָה גִיט אַרְיִין אִין בְּרִיאָה, דְּעַר רוּחַ אִין יִצִּירָה אוֹן דְּעַר נֶפֶשׁ אִין עֲשִׂיהָ.

צוֹלִיב זִייעַר שְׁטאַרְקִיט הָאָבן זִי נִישְׁט מוֹרָא גְּעַהָט פּוֹנְעִם דִּין פּוֹנְעִם אִיבְּעַרְשָׁטן, אִזוּ וּוּי עֵם שְׁטִיט אִין פֶּסוּק "וַיֹּאמְרוּ לְקָל סוּר מִמֶּנּוּ וְדַעַת דְרָכֶיךָ לֹא חִפְצָנוּ", דָּאָם הֵיִיסְט אִזו זִי הָאָבן זִיךְ פֶּאָרְלָאָט אוֹיף זִייעַר שְׁטאַרְקִיט אוֹן דְּעַרְפֵּר הָאָבן זִי זִיךְ אַוּעַקְגַּעֲקֵרְט פּוֹנְעִם אִיבְּעַרְשָׁטִים וּוְעַ - וּוַאִם הָאָבן זִי גְּעַטוֹן וּוְעַן עֵם הָאָבן זִיךְ גְּעַעַפְנֵט דִּי קוֹוְעֵלְעַר פּוֹנְעִם אֶפְגְּרִינְד, זִי הָאָבן עֵם פֶּאָרְשְׁטַאָפֶט מִיט זִייעַרַע פִּים, אָבְעַר דִּי וּוַאִסְעַר זַעַנְען אַרוֹים קַאָכְעֵדִיג פּוֹנְעִם אֶפְגְּרִינְד אוֹן זִי הָאָבן עֵם נִישְׁט גְּעַקְעַנְט אוֹיסְהַאָלְטן, בִּיו זִי זַעַנְען אַראַפְגַּעַפֶּאלֵן צוּ דְּעַר עָרַד אוֹן זַעַנְען גְּעַשְׁטאַרְבֵּן.

דִּי נִשְׁמָה אִזוּ פּוֹן עוֹלָם הַבְּרִיאָה. דְּעַר גִּיִיסְט אִזוּ פּוֹן יִצִּירָה. אוֹן דְּעַר נֶפֶשׁ אִזוּ פּוֹן עֲשִׂיהָ עֵם שְׁטִיט אִין פֶּסוּק "וְיֹלֵד נַח שְׁלִשָּׁה בְּנִים", הָאָט רַבִּי חֵיָא גְּעוּאָנְט צוּ רַבִּי יְהוּדָה, קוּם אוֹן אוֹיךְ וּוְעַל דִּיר זַאָנְן א סוּד וּוַאִם אוֹיךְ הָאָב גְּעַהָרְט דְּעַרְוִיף, דָּאָם אִזוּ א מוֹשֵׁל צוּ א מְעַנְטֶשׁ וּוְעֵלְכֵר הָאָט גְּעַמַּאָכְט גְּעַבוּיְרֵן זִיין וּוַיִּיב עֲטָלִיכְע קִינְדֵּר אוֹיפֶּאָמָאל, אוֹן זִי הָאָט גְּעַבוּיְרֵן צוּוִי

פרשת נח תשפ"א

צו באקומען דעם גליון יעדע זואך שיקט א אימייל צו: 3022233@gmail.com

ה

הזיכרון הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

"ובלכתך בדרך"
פארמאט
70 כרכים
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
(6.5/4.5 ln)

גרויסע סעט (ln 9.5/6.5)

קלענערע סעט - מהדורת ר' הערשל וועבער
(ln 7/5)

732.677.0051

פאר
דעליזערי
רופט: